

Ив. Вазовъ

Въ Боянската черква.

Найдохъ се въ хладенъ мракъ. Въ ржката съ
вошеница
Озъртахъ се като въ гробъ. Отъ тъмнитѣ стени
Безгласни гледаха царе въвъ багряница.
Боляри, воини отъ миналнѣ дни.

И гледахъ сѣнкитѣ отъ миналото време
Въ благоговѣенъ сграхъ, съ прехласнати очи,
И тѣ ме гледаха . . . Изгасналото племе
Възкръсваше предъ менъ подъ бледнитѣ лжчи.

И чувствувахъ се азъ назадъ въвъ вѣковетѣ,
Попадналъ въ други миръ, незнаенъ и любимъ,
И като живи тамъ стояха ликоветѣ
Свети, издраскани, опушени съсь димъ.

И питахъ ги безъ гласъ да ми продуматъ нѣщо
За себе си или за тѣхний тѣменъ вѣкъ,
Какво сж видѣли, мислили и горещо
Азъ молѣхъ ги, но тази молба оста безъ екъ

Изъ сбирката „Подъ нашето небе“